

טיפול משפחתי

לרגל יום האחות הבינלאומי שיחול מחר, שלוש אחיות שהן חלק משרשרת של שלושה דורות במקצוע מספרות על הבחירה בתחום העיסוק שעובר במשפחה, על הרגעים המרגשים בעבודה, על תחושת השליחות ועל האתגרים על רקע המלחמה

שותפות במקצוע מדהים

נמי, ובמהלך יום עבודה עובדים מרמה לרמה. אנחנו נמצאים במערכת בריאות ציבורית עם עומסים הולכים וגדלים, וגם נכנסים מתחת לאלונקה בכל סטואציה לאומית, כמו הקורונה או המלחמה. במהלך המלחמה חוונו את מעגל הסטרים שכולם חוו ברמה האישית, וגם את הסטרים המקצועי, כי באנו במגע ראשון עם נפגעי המלחמה. האתגר הגדול הוא לשמור על החוסן של האנשים שעובדים פה. אבל לצד הקושי, העבודה היא גורם מגביר חוסן. העבודה גורמת לך לא לשקוע."

הסיפוק: "אני מאוהבת במקצוע שלי. מאוהבת גם במקום הטיפולי, גם במקום של לעשות טוב, גם במקום האנושי. המושג 'כולנו רקמה אנושית אחת' הוא המושג שלי. אני גם אוהבת את השילוב של מהות המקצוע וההיבט הגיוני על המשמעותיות הנגזרות מכך. המקצוע שלנו הוא מקצוע עבודה-עמיד. משנה את פניו, אבל תמיד יהיה."

מקרה מרגש: "המעורבות שלי בקליניקה החוזרים מהשבי בעזה הייתה מהרגעים המרגשים ביותר בחיי. זו זכות גדולה להיות חלק מהצוות שעוסק אותם. זו חוויה שאקח לכל החיים: החל מההכנות הקפדניות לקראת קבלתם ועד הרגע הזה שבו את עומדת ושומעת את המסוק מתקרב, ואז, לעלות איתם למשפחה וללוות אותם. אנחנו, כמובן, ממשיכים לחכות לחטופים הבאים שיחזרו הביתה, כדי לעסוק אותם".

תקרת זכוכית: "המקצוע שלנו מאפשר הרבה מאוד מסלולי קריירה וגם יכולת תמרון ביניהם. כיום, למשל, אנחנו מפתחים את גישת המומחיות הקלינית באקדמיה. דהיינו, אחת ותזיקה שמתמקצעת בתחום ספציפי, כמו אונקולוגיה, גריאטריה, סוכר, רת, כירורגיה, ואז מקבלת אוטונומיה מקצועית רחבה יותר. למי שרוצה להתפתח בתחום הקליני, יש אופציות. למי שרוצה להתפתח בתחום הגיוני, יש אינספור אפשרויות בתוך בתי חולים, בקהילה, במערכת הפרטית. יש גם מסלולים למי שרוצה להתפתח מבחינה אקדמית. אנחנו מקצוע האפשרויות הבלתי מוגבלות".

ד"ר מיכל שטיינמן, 57, אחות ראשית של בתי החולים בילינסון והשרון אמה, כלילה שפיר, 89, עבדה כאחות אחראית של מחלקת שיקום ופגועי מוח בבית לוינסטין. בתה, יעל שטיינמן, 29, היא אחות באונקולוגיה ילדים בבית החולים שניידר

ירשתי מאמא: "אמא לא אמרה לי 'תלכי למקצוע הזה', אבל היה לי מודל בבית של אישה שמגשימה את עצמה בצורה כל כך טובה. אמא הייתה הולכת כל בוקר לעבודה עם ברק בעיניים ומשפיעה לטובה על אנשים. ראיתי את הסיפוק שהעבודה גרמה לה. אמא שלי מהווה השראה בשבילי. למדתי ממנה המון. דווקא מנקודת מבט של ילדה אמרתי שלא אלך להיות אחות, כי ראיתי כמה העבודה הזאת שואבת. קצת לפני הצבא הלכתי לעבוד ככוח עזר בבית לוינסטין והתחלתי להתאהב בעולם הזה. בצבא הייתי חובשת. אחרי כן לימדתי אקדמיה (סיעוד), לשעבר היו כבר סוג של בחירה טבעית עבורי."

הורשתי לבת: "אין ספק שהבת שלי, יעל, והשפעה מזה שראתה גם אותי וגם את סבתא שלה. היא תמיד נמשכה לתחום, תמיד ביקשה לכוון לבקר אותי בבית החולים. היא מאוד טיפולית באופי. אחרי הצבא יעל אמרה לי שהיא הולכת להיות אחות. עניתי שנראה לי שהיא הולכת למקום מוכר ובטוח, ואולי כדאי שתעשה עוד חשיבה. היא עברה אבחון תעסוקתי, וב'ראש הרשימה היה כתוב: אחות. הבת שלי היא מקור גאווה אדיר עבורי. זה אושר להיות שותפה שלה ושל אמא שלי, במקצוע מדהים."

עצת הזהב: "אמא שלי אמרה לי שבאופן שבו אתפוס את עצמי גם אתפס על ידי אחרים. כנערה, ביקרתי את אמא בעבר. דה וראיתי שמגדל המחלקה כל הזמן קורא לה לקבלת החלטות. היא אמרה לי שמהרגע הראשון היא לא תפסה את המקצוע הזה כמקצוע שוליות, או רק מסייע, אלא כמקצוע מרכזי בכל הפן הטיפולי. אני העזרתי את המסרים האלה גם לבת שלי".

אתגרי המקצוע: "זה מקצוע מאוד די"

עובר בגנים

לקראת יום האחות הבינלאומי, המצוין מחר, שלוש משפחות מציגות שלושה דורות של נשים העוסקות באחיות (סיעוד, לשעבר): סבתא, אמא ובת. בנות דור הביניים מספרות על הקשר המשפחתי, על הסיפוק שבטיפול ועל האתגרים על רקע המלחמה

אילנה שטוטלנד

"היה לי מודל בבית של אישה שחושמת את עצמה בצורה כל כך טובה". מימין: מיכל שטיינמן, כלילה שפיר, יעל שטיינמן, צילום פרטי